

не носатъ чети слобода,
куси се пушки-айдушки,
малку се сърца юнашки;
дойде ли день да настане,
целъ народъ пушка да крене,
тогай ке грейнатъ слободи!

На животъ живи свършифме,
не виде село веселба,
викнешъ ли песна да пеешъ,
мъртви ли на гробъ исплачешъ,
зберешъ ли дома роднини,
запрешъ ли на пать приателъ,
глоби те глодатъ големи!

Мислете паметъ берете,
утре не чекатъ избори,
немуйте некой разбойникъ,
израснатъ негде ф меана,
а чоекъ да е — нашинецъ,
нашинецъ, бракя, нашъ да е!
Слушамъ го токматъ Зарета,
верно и онъ е нашинецъ,
ама му сърце не нашо —
търла му тежатъ отъ офци,
амбари рамни до горе,
бочви му вино преполни!
За него горатъ аргати,
за него жниатъ жетвари,
цело му село робуе —
Слушайте, нѣ се мамете,
имаме чоекъ — найденъ е,
сите за Яне налбатотъ! —

Око имъ огинъ разгори,
гради имъ магла притисна! . .

XI

Полнокъ е.
Офчари валатъ валовецъ ф планина,